

Těch několik metrů ke vchodu do domu doslova přeletěli a Arturovi později došlo, že si vůbec nevybavuje, jak se dostali do ložnice.

Vrhl se na Lilianu hladově a dychtivě, doslova z ní serval vestu a stáhl jí přes hlavu svetr s rolákem. Počínala si podobně nespoutaně. Jeho bunda zůstala ležet bůhví kde, a když mu rozepínala košili, samou nedočkavostí utrhla pár knoflíků. Dost možná, že už měly namále. Každopádně na tom nezáleželo. Klidně by tu nyní naprosto nadbytečnou košili roztrhl na vlastní hrudi.

Ztemnělou místnost spoře osvětlovalo jen kalné světlo lampy před jediným oknem.

Nerозsvítili, ani nestáli roletu. Nebylo to důležité.

Jejich svršky se během chvilčky ocitly ve zmuchlané zmeti na podlaze až na bledě růžovou soupravu krajkového prádla a Arturovy bílé boxerky. Jejich pohyby se ve chvíli, kdy se ve tmě matně zaleskla jejich odhalená těla, jaksi samovolně zpomalily. Jeho žhavý pohled s obdivným třpytem hltal její ladné křivky a on vnímal, jak jemná hedvábná krajka podtrhuje sametovou hebkost Liliny pleti. Bylo to víc vzrušující, než kdyby byla docela nahá.

Tedy skoro.

Vztáhl k ní ruce, a než se nadála, zvedl ji do náruče – a jako by nevážila víc než pouhý stín, přenesl ji k posteli. Položil ji na ni a doslova se zachvěl potlačovanou touhou, když doširoka otevřela oči a zahleděla se do jeho tváře s výrazem naprostého odevzdání. V tom pohledu byla výzva, kterou nemohl ignorovat. Natáhl se na pelest vedle ní, vzepřel se na lokti a volnou rukou začal bloudit po tom drobném, dokonalém těle. Brzy mu to přestalo stačit.

Nadzvedl se a laskal ji nyní oběma rukama, o chvíli později začal její jemnou pleť zkoumat i ústy. Chutnala skvostně! Věděl s jistotou, že se jí nikdy nenabaží.

Prohnula se v zádech, zatímco jí jeho hbitý jazyk kreslil ornamenty na kůži. Cítila jeho vlhkou hebkost a měla pocit, že se pod jeho doteky docela rozpustí. Obratné prsty laskaly rozcitlivělou pokožku a pátraly po místech, kde přinášely nejvíc rozkoše. Přála si, aby s tím slastným mučením nikdy nepřestal, zároveň však toužila po naplnění, chtěla ho vnímat v sobě, cítit jeho tvrdou dobytost, splynout s ním v jedno.

Artur zamručel přetlakem touhy, která mu bušila nejen v tvrdě vztyčeném hrotu mužství. Cítil ji v celém těle, zastírala jeho smysly a hrozila každičkým okamžikem vybuchnout jako doutnající vulkán. Uchopil do dlaní Lilianin obličej vlhký potem a uvědomil si přitom, že i on má vlasy zpocené a přilepené k čelu. Tiše zasténala a on zavřel oči, protože pohled do její něžné tváře pozměněné vášní mu působil vážné obtíže v sebeovládání.

„Můžu?“ zachraptěl. Nepoznával vlastní hlas.

„Musíš,“ vydechla.

Víc nepotřeboval. Během milisekundy, alespoň jemu to tak připadalo, se zbavil boxerek a pak nahmatal rozechvělou rukou zapínání Liliny podprsenky. Pomohla mu, když ji stahoval z jejích ramen dolů. Průsvitné kalhotky z ní strhl jediným rozhodným pohybem.

Pak i přes svou nedočkavost maličko zpomalil. Nalehl na ni a jemně jí kolenem oddělil nohy od sebe. Ochotně se mu podvolila, poddajná a vláčná. Přivřel blaženě víčka, když se naběhlým vrcholkem penisu dotkl sametové pleti a ucítil klouzavou vlhkost, neomylně dokazující, jak moc je pro něho připravená.

Zadíval se do jejích očí, zmítaných touhou. Ten pohled zapůsobil jako rozbuška, stejně jako Liliny pootevřené, naběhlé rty a zružovělé tváře. Jemně uchopil její zápěstí a přišpendlil jí ruce obrácené dlaněmi vzhůru podél hlavy. Její ústa vykroužila bezhlasé „ano“. Vzepjal se a naráz vnikl hluboko do horkého, měkkého a pulzujícího lůna. Pohltila ho až po okraj a on vykřikl rozkoší, když ho kolem sebe pevně sevřela. Ponořil se do jejích hlubin, začal se rytmicky pohybovat a vychutnával si každičkový opojně sladký náraz.

Liliana měla pocit neskutečna. Vníkala Arturovy pohyby, které v ní vyvolávaly výbuchy blažených jisker. Zaplavovaly ji jako mořský příboj. Slyšela jeho zrychlený dech i svůj vlastní, přerývaný a dýchavičný, jako by právě doběhla maraton. Měla pocit, že víc rozkoše

už nemůže vydržet, byla jí zasažená jako po úderu bleskem, vydaná jí napospas. Svět kolem ní zmizel, snad se náhle kamsi propadl. Existoval jen Artur a jeho tělo, vzdechy, doteky a vůně.

Přikryl svými ústy její, pronikl jazykem hluboko dovnitř a propletl se s jejím v divokém, smyslném rytmu. Ucítla prudké tepání přímo ve středobodu svého těla. Věděla, že se rychle blíží k slastnému vrcholu a ocitá se přímo na okraji strmé, ale sladké propasti, do které bude co nevidět smetena silou zdivočelé vody vytrysklé z protržené hráze.

Vykřikla a prohnula se v zádech, podobná luku, aby mu byla ještě blíž a cítila ho hlouběji. Přirazila k němu boky a on ji instinktivně uchopil za zadeček a přitiskl k sobě. Bylo to divoké a živelné spojení, nedávalo jim šanci vnímat cokoli jiného než blažené pocity, které v nich v tu chvíli prudce vybuchly.

Vyvrcholili ve stejný okamžik. Liliana trhaně křičela jeho jméno a v prstech drtila povlečení tak silně, až málem dostala křeč, zatímco on do ní tryskal, mocně a dlouze, s táhlým stenem a očima pevně sevřenými právě prožívaným, zcela pohlcujícím okamžikem.

Setkala se s ohnivýma očima, v nichž probleskovaly vášnivé plameny. „Ty jsi sexy při všem, co děláš.“ Sklonil se a vzal jí možnost odpovědět, protože se zmocnil jejích rtů v dravém polibku. Ještě stále ji líbal, ale současně se mu podařilo podebrat ji pod kolena a zvednout do náruče. Zavřela oči a nevěděla, kam ji nese, dokud ji nepostavil a ona pod bosými chodidly neucítla studenou dlažbu. Koupelna? Zvědavě se rozhlédla a povytáhla obočí.

Všiml si toho. Pomalu odtrhl své rty od Liliných a jeho obličej dostal šelmovský výraz.

„Zajímá tě, co tady budeme dělat?“ zamručel polohlasně.

Naklonila hlavu na stranu a přimhouřila oči. „Docela ano,“ našpulila rty.

„Možná tě utopím,“ zašeptal a také přivřel víčka. Natáhl se za ni a roztočil kohoutky u vany.

„Třeba v sobě mám skryté násilnické sklony,“ pokračoval sugestivním tónem, zatímco upevňoval špunt v odtoku. „Možná jsem zvrhlý vrah. Nejdřív v oběti vzbudím důvěru a pak...“ nechal větu nedokončenou a zvedl k ní oči, v nichž probleskovalo cosi živočišného a nespoutaného. Posadil se na okraj vany a přetáhl si přes hlavu tričko. Znovu na ni zacítil pronikavý pohled. Ve tváři měl vážný, skoro napjatý výraz.

Na chvíli ztratila půdu pod nohama a znejistěla. Co to povídá? Hraje s ní snad nějakou hru?

Natáhl ruku a stáhl ji k sobě do klína. Vjel prsty do Liliných vlasů a přiměl ji obrátit k němu obličej. „Ty se chvěješ,“ shledal. „Proč? Bojíš se mě?“

Zavrtěla se. „Ne,“ odvětila trochu příliš prudce. Bála se? Měla by?

„Bojíš,“ potřásl maličko hlavou.

„Přiznávám,“ vyhrkla a učinila pokus vstát. Držel ji však pevně.

A pak se rozesmál. „Promiň, byl to takový hloupý nápad. Tedy to s tím utopením. Ten první mi přijde mnohem originálnější.“

„Který?“ zeptala se, měřila si ho však stále ještě zkoumavým a nejistým pohledem, stejně jako rychle se plnící vanu.

„Společná koupel,“ zašeptal chraplavě. Dotkl se špičkami prstů tenkého topu, který měla na sobě, a s výmluvně přimhouřenými očima jimi přešel nahoru. Zlehka a nesmírně pomalu oběma palci kopíroval světlou pleť podél výstrihu. Poté sjel rukama dolů a zahákl ukazováčky za látku, končící jí těsně pod pasem. Nestačila se ani nadechnout, a přetáhl jí ten nepatrný kousek oděvu přes hlavu. Překvapeně zamrkala, když shlédla na svá odhalená nadra. Necítila potřebu oblékat si doma podprsenku.

„To se mi líbí,“ našpulil Artur rty a přikryl její drobná bílá prsa svými rukama. Začal je lehce hníst a přitom z Liliany nespouštěl pohled.

Náznak strachu, který se jí před chvílí zmocnil, byl ten tam. Nahradily ho zcela jiné pocity, z nichž nejvýznamnější bylo slastné rozechvění. Tahle hra se jí začala moc líbit.

Arturovy obratné prsty laskaly Lilinu pleť tak lehce, že připomínaly doteky peříček. Přesto v ní vyvolávaly rostoucí tužbu, potřebu dostat víc. Oddávala se jeho obratným rukám, polibkům, které rozséval po celém jejím těle, užívala si kouzlo okamžiku a ze rtů jí splývaly tiché blažené vzdechy, zatímco se z vany zvedala horká pára.

Postupně se zbavili zbylého oblečení a mazlení o poznání zdrsnělo. Ruce po jejím těle nyní bloudily náruživěji a doprovázelo je mručení, vycházející z Arturova hrdla. Jasně dokazovalo, že i on je stržen vášní a touží po ní stejně jako ona po něm. Když ucítila hbité špičky prstů, jak se pátravě blíží k vlhkému a pulzujícímu místečku mezi jejíma nohama, tlumeně vykřikla. Potlačila chuť posunout jeho ruku výš, aby už déle neotálel, aby ulevil té žízni, ukojil bušící vzrušení, které způsobilo, že nedokázala myslet na nic jiného než na tělesnou rozkoš. Konečně se dotkl horké, kluzké jeskyňky a ona se zachvěla, zvrátila hlavu a zajíkávě vyslovila jeho jméno. A znovu, tentokrát hlasitěji, jako v souladu s jeho prsty, které jí nelítostně dráždily, vzrušovaly, přiváděly doslova k šílenství. Zmítala se v orgastické smřšti s rukama zabořenýma do Arturových vlasů, aniž si uvědomila, jak pevně je svírá. Ale on necítil bolest. Pásl se pohledem na její tvář, z níž naprosto jasně četl uspokojení, a nedokázal z ní odtrhnout oči. Její vášnivý výbuch způsobil, že sám málem vyvrcholil. Stálo ho spoustu sil, aby se ovládl.

O chvíli později leželi ve vaně plné horké vody a vzájemně se masírovali voňavým sprchovým olejem z její sbírky. Jejich těla po sobě klouzala jako dovádějící zlatí úhoři, zmáčené vlasy se jim lepily k hlavám a kapičky z nich stékaly do tváří, kde se mísily s potem. Posadil si ji zády k sobě na klín a ona při tom spojení slastně vykřikla. Vůbec nevnímali vodu, která se šploucháním přetékala přes okraj vany, když mířili ke společnému vrcholu, divokému a dravému jako červnová bouřka, doprovázená krupobitím.

S propletenými údy nakonec zůstali ležet v chladnoucí lázni. Liliana měla hlavu položenou na Arturově rameni, poslouchala něžná slůvka, která jí líně šeptal do ucha, a s blaženým úsměvem a nepřítomným pohledem se probírala kudrnatými chloupky na jeho hrudi.

Cítila se tak šťastná, tak spokojená! Zdálo se jí, že ty krásné pocity nemůže vůbec nic zkazit. Odteď už bude všechno jen nádherné, úžasné, kouzelné... Jako tyto okamžiky. Byla si jistá, že našla lásku svého života. Intenzívní, opravdovou, zkrátka tu *pravou*. A bez nejmenší pochybnosti věřila, že jí ji nikdo a nic nemůže vzít.

Až později si uvědomila, že to možná bylo rouhání...

Nemohl si pomoci a v myšlenkách se opět vrátil k možnosti, že by jednou Lilianu požádal o ruku. Koneckonců, proč ne? Navenek se před svými ženatými kamarády sice tvářil jako frajer, který si uhájil svobodu i po čtyřicítce, ale musel si upřímně přiznat, že to nebylo jen z jeho vlastní vůle. S bývalou partnerkou, se kterou prožil téměř třináct let, o svatbě kdysi hovořil. Ona však o prstýnek neměla zájem. Měla za sebou jedno nepodařené manželství a z něho také dítě, a další písemný závazek, stejně jako více dětí, odmítala. Přizpůsobil se a ani mu to nedělalo velké problémy, nicméně jejich vztah po letech jaksi vyšuměl a rozpadl se. A až do doby, než poznal Lil, se neobjevila žádná další žena, kvůli níž by byl ochoten uvažovat o svatbě.

Z úvah ho vytrhl hlasitý, hysterický výkřik, který se ozval kdesi za jeho zády. Instinktivně se otočil. Z nedalekého vchodu vyběhla rozčuchaná brunetka s obličejem staženým pláčem a vrhla se k němu. Stačil si všimnout, že má roztrženou halenku, pod nosem krvavou šmouhu a je naboso obutá do domácích trepek. Než však měl příležitost se nad jejím neupraveným vzhledem a uplakanou tvář hlouběji zamyslet, pověsila se mu na paži s nepříčetným štkáním. „Pomozte mi! Pomozte mi!“ kňourala a tahala ho divoce za ruku. „Prosím!“ „Co se vám stalo?“ zareagoval rychle a popadl ji za třesoucí se ramena. Zaznamenal přitom, že má nepřírozeně zarudlou tvář, jako by utřila pořádný políček, a pod usazeným levým

okem cosi, co připomínalo modřinu. Nestačil si ji však pořádně prohlédnout, protože sebou začala škulbat ve snaze ho odtáhnout do domu, z něhož před chvílí tak překotně vyrazila. Divoce třepala hlavou, až jí kolem ní husté kaštanové vlasy vířily, jako by jimi trhal prudký vítr.

„Manžel...!“ vydralo se z jejích roztřesených rtů. „Tam... uvnitř!“ vzlykla a mávla rukou kamsi za sebe.

„Co je s ním? Něco vám udělal?“ pokoušel se z ní dostat nějakou rozumnou informaci, ale byla zřejmě přespříliš rozrušená, protože na něho jen vrhla zoufalý pohled a znovu ho zatahala za rukáv. Neměl čas se moc rozmýšlet, popadla ho za ruku a vlekla k domu.

„Je někdo zraněný?“ zeptal se, když už vstupovali do temného průjezdu. „Nepotřebujete doktora? Nemám radši zavolat policii?“

„Ne, ne, ne!“ vykřikla s pláčem. „Manžel... on mě napadl... a zbil...“ začala překotně drmolit. „Tam nahoře, doma!“

„Jak vám ale mám pomoci?“ zavrtěl hlavou. Neměl sebemenší chuť jít s ní do nějakého bytu a střetnout se s rozrušeným a nejspíš nebezpečným chlápkiem, který předtím natloukl své ženě.

„Opravdu bude rozumnější přivolat policii, nemyslíte?“ pokusil se ji opět zarazit.

„Ne, ne!“ zamávala divoce rukama a bujná hříva opět zavlála ve vzduchu. Koutkem oka zahlédl výrazné, jahodově červené tetování na jejím zápěstí, to už však nesouvisle drmolila dál. „Já jsem ho... praštila... válečkem! Pomozte mi, prosím, bojím se, že... jsem ho...“ Poslední slova zanikla v novém návalu pláče.

Proboha, pomyslel si Artur šokovaně, když mu došel smysl jejích slov, a zvedl hlavu ke schodišti, kam ho táhla.

Široké kamenné stupně bezútěšně šedé barvy však byly to poslední, co viděl, než mu lebkou projela ostrá bolest, jak ho cosi udeřilo zezadu do temene. Pak jeho oči osleply.

Roven měl co dělat, aby vši silou nenakopl dveře, za nimiž před chvíličkou zmizel párek policistů. Pořádně mu svým vpádem nadzvedli mandle. Ta jejich nadřazenost, zvláště pak toho staršího! Myslí si snad, že ho můžou jen tak terorizovat z pozice svého úřadu? Kdepak, na něj si neprijdou! Jsou to jen ubožáci s nízkým platem, kteří se schovávají za takzvanou spravedlnost.

Pche! Zuřivě vyrazil chodbou a málem se rozplácl na dveřích do koupelny, které právě znenadání otevřela jeho dámská návštěva. Jen taktak stačil zabrzdit.

„Kam ten spěch, drahoušku?“ zacukrovala sexy chraplákem mladá žena, jež z nich vyplula. Měla pleť rozpálenou po dlouhé koupeli, omamně voněla pižmem a byla nahá až na tenký řetízek okolo štíhlého kotníku.

Nahromaděná zlost se během několika málo sekund přetavila v nával agresivní touhy. Pocítil prudkou potřebu vybití ji živočišným sexem, který ho vždy a spolehlivě dokázal uklidnit. Tahle divoká kočička byla k erotickým hrátkám jako stvořená. Živelná, dravá, plná vášně a svolná k jakýmkoli nemravnostem. Její sexualita byla ohromující a energie nezdočná. A nyní, když se na něho vrhla nenasytnými ústy a chtivé ruce z něho začaly strhávat župan, pocítil okamžitou erekci.

„Hm... mm... drahouši...“ zavrněla potěšeně. „Koukám, že by sis dal říct...“ Přejela špičkou ukazováčku přes naběhlý hladký žalud a Marcel sebou s krátkým tichým výkřikem trhl. Bože! Tohle uměla naprosto dokonale, jako by se narodila čistě pro milování. Měl před ní slušnou řádku žen, ale pokud šlo o sex, zdaleka ne každá byla tak krásně spontánní a svolná prakticky kdykoli. Přestože si byl vědom své mužnosti, přece jen nemládl a tohle nemravné, přitulné kotě považoval za hotové požehnání. Dokázala splnit snad všechno, na co jen pomyslel. Popadl ji za zátylek, přitáhl k sobě půvabně souměrný obličej a začal plenit smyslná ústa útočným polibkem. Druhu ruku omotal okolo útlého pasu a přitiskl k sobě měkké štíhlé tělo,

co nejtěsněji to šlo. Poddala se jeho nadvládě a současně mu pevně zařala prsty do vlasů. Bolelo to, ale jemu bolest nevadila. Potřeboval ji. Přímo fyzicky po ní prahl. Jako by to cítila, zaryla dlouhé nehty do jeho kůže takovou silou, až ji málem protrhly. Pak syrové, skoro primitivní líbání přerušila a její žhnoucí oči s lascivními plamínky ho sjely vědoucím pohledem. „Brouku, ty to chceš pěkně drsně, co?“ zavibroval v hrdle smyslný hlas. „Jsem pro!“

V okamžiku klesla na kolena a lačnými ústy obemkla Marcelův naběhlý penis, pulzující nedočkavou potřebou po vyvrcholení. Teď popadl za vlasy on ji a přirazil boky k jejímu obličejí, aby se dostal co nejlouběji. Ochotně ho přijímala, jezdila kluzkým škádlivým jazykem po napnutém údu a sála ho mezi rty tak, až doslova cítil, jak se mu odkrvil mozek. Svírala přitom v silných prstech jeho hýždě, takže ho napadlo, že na nich nejspíš bude mít modřiny. Jeho chtíč to však nijak neutlumilo.

Po chvíli pocítil v podbříšku známý stah a na poslední chvíli zarazil blížící se ejakulaci. Popadl dívku za předloktí a pomohl jí do stoje. Bez zaváhání ji k sobě otočil zády, položil jí ruce na zadek a přišpendlil je k ní svou velkou dlaní. Ihned pochopila jeho úmysly, vyšpulila zadeček a nabídla mu to, po čem v tuhle chvíli nejvíc toužil.

Vzal si ji tvrdě, vášnivě a rychle. Během několika desítek sekund oba dospěli k bouřlivému orgasmu a zmítali se v divoké extázi, která je zachvátila jako prudká povodňová vlna. Vydávali nevázané výkřiky bez ohledu na denní dobu i sousedy a utápěli se ve společně prožívané slastné chvíli, jako by byla tím posledním prožitkem, který mají před sebou.

Marcel zvrátil hlavu ke stropu a ze rtů mu splynul poslední chrčivý sten, když ze svých slabín vycedil poslední kapku a ještě jednou přirazil třísla k dokonalým oblinám ženského zadečku. Pak se na ni přitiskl a jejich horká zpcená těla se k sobě s mlasknutím přilepila. Hlasitě oddechovali a vnímali přitom slabé svalové záchvěvy po vyčerpávajícím fyzickém výkonu.

Pro tohle sakra stojí za to žít! běželo Marcelovi stále dokola hlavou, jako když se zasekne gramofonová deska. Dobrý sex je lék na vztek, frustraci i spoustu jiných pocitů.

A především si díky němu ani nevzpomněl na otravné chlápky od kriminálky: mohli mu v tu chvíli být naprosto ukradení.

.....

Zvuk tříštěného skla se jí do uší zaryl tak ostře, jako by jí někdo o hlavu rozbil prázdnou láhev. Nadskočila a během dvou vteřin vyletěla z postele jako uštknutá jedovatou zmijí. Kriste pane, co to bylo?! Zděšeně se rozběhla ke dveřím, a aniž se zamyslela nad tím, co dělá, rozrazila je. Ocítila se v obýváku. Divoce se rozhlédla na všechny strany, v příšeří však vůbec nic neviděla. Kvůli tomu, jak pečlivě poslední dobou stahovala rolety, byla v bytě hustá tma. Na krátký okamžik se zarazila a zaposlouchala. Byla si naprosto jistá, že směrem od kuchyně slyší tiché křupání. Někdo je uvnitř a přechází po střepech, došlo jí ihned a zachvátila ji čiročirá hrůza. Na odhalené kůži vyrazil ledový pot. Neměla čas uvažovat. Napadlo ji pouze to, že jediné, co může udělat, je vyběhnout na chodbu a ztropit povyk. Má v bytě cizího člověka. A kdoví, co je zač a čeho je schopný! Okamžitě odsunula stranou pomýšlení, že tenhle noční vpád souvisí s Arturem a ViaSanem. Raději se snažila sebe samu přesvědčit, že se k ní vloupal neznámý zloděj. Sprintem vyrazila z obýváku a vrhla se ke dveřím, oblečená jen do trička bez rukávů a krátkých bavlněných boxerek. Bylo jí naprosto jedno, kdo ze sousedů ji v tom sporém oděvu uvidí. Vyběhla by ven, i kdyby byla dočista nahá. Zalomcovala klikou, jenže bylo zamčeno. Samozřejmě za sebou zajistila dveře, když se vrátila domů. Ale kam proboha dala klíče? Ruce i nohy se jí klepaly, když potmě tápala po botníku a lavičce. Ve chvíli, kdy se špičkami roztřesených prstů dotkla studeného kroužku s klíči, vytušila blízko za sebou nějaký pohyb. Hrůzou jí vstaly všechny chlupy na těle a ucítila, jak jí mezi lopatkami stéká čůrek potu.

Chodbou projel kužel světla z baterky. Když dopadl na její záda, a tím ji odhalil, šklubla sebou a klíče, které už měla na dosah, s hlasitým rachotem dopadly na podlahu.

„Panebože, panebože, panebože...“ drkotala zuby téměř neslyšně. Ve zmatku se sklonila, aby svazek našla a unikla z bytu, který se pro ni rázem stal nebezpečným vězením. Nestačila však pohyb dokončit. Oranžové světlo sjelo na stranu a za rameno ji popadla čísi těžká, mohutná ruka.

Zaječela.

Než se nadála, neznámý vetřelec odhodil baterku na botník, takže teď svítila do zdi vedle dveří a částečně ozařovala nevelký prostor, ve kterém se oba pohybovali. Uvolněnou rukou v páchnoucí kožené rukavici jí přikryl ústa, takže její křik rázem umkl. Zvedl se jí žaludek a na okamžik si pomyslela, že se pozvrací. Než však stačila cokoli udělat, útočník ji k sobě přitiskl železnou paží a vlekl ji chodbou zpátky ke kuchyni s vytlučeným oknem. Ruce měla uvězněné jeho silným stiskem a nemohla s nimi vůbec pohnout. Nevola rázem vystřídal ochromující strach.

Tohle není zloděj, uvědomila si zcela jasně a obestřel ji chladný děs. Kopala kolem sebe, ale neměla sebemenší šanci ho zasáhnout. Kromě toho se začala dusit, protože se jí kvůli objemné rukavici, přitisknuté na obličej, nedostávalo vzduchu. Nemohla dýchat ústy a pořádně ani nosem. Stravovala ji panika, která způsobila, že jí začalo opouštět logické myšlení a následně i schopnost pohotové reakce.

Mysli, mysli! přikazovala si. Musíš něco udělat! Rychle!

Napadlo ji, že by ho mohla kousnout, ale vzápětí jí došlo, že to je technicky nemožné a navíc by mu to díky rukavici ani moc neublížilo. Mezitím se už ocitli ve dveřích do kuchyně a Liliana ucítila na zpoceném pokožce závan chladného nočního vzduchu proudícího dovnitř. Její zrak padl na díru zející ve skleněné výplni okna. Roleta byla nahoře, musel ji vytáhnout její nezvaný host poté, co okno vysklil.

Táhl ji dál a ona jaksi vzdáleně slyšela, jak přitom hlasitě supí.

Nesmíš se poddat, bojuj, sakra! prolétlo jí hlavou. Zazmítala se divoce jako úhoř, lapený do sítě. Docílila tím pouze toho, že zesílil stisk. Házela však sebou dál, a když se přiblížili ke stolu, zahákla nohu o židli a vši silou ji odkopla kamsi před ně. Nebylo jí to nic platné. Tlačil ji k oknu, a pokud něco honem nevymyslí a neudělá, bude ztracená. Vynese ji z bytu – a kdo ví, co s ní pak bude...